

Li dèiem Naszka, no sé per què. Va ser en Kiryl qui li va posar aquest nom. Era grisa i amb les orelles punxegudes. Duia una corda lligada al coll que li havia posat en Kiryl, el més gran de tres germans. A vegades jo l'agafava de la corda i me l'enduia a fer un llarg passeig. Altres vegades hi muntàvem la petita Alina al damunt i la gossa es deixava fer, no rondinava. Ni tan sols grunyia quan li estiràvem la cua. Era pacient. Potser perquè compartíem amb ella les restes del nostre menjar. A vegades intentàvem que dormís amb nosaltres, dins de casa, però la mare la feia fora a cops d'escombra. Cridava:

—Ja torna a ser aquí aquesta gossa llardosa.

Això era abans que passés tot. Però la mare ja li podia clavar cops d'escombra o amenaçar-la recolzada al llindar de la porta amb les galtes vermelles i les mans al davantal, que la Naszka sempre tornava, sempre.

A vegades la sentia com udolava a fora, enganxada a l'altre costat del mur. Durant les nits d'hivern, sentia el vent o una petita nevada i també la Naszka. Era com si aquella gossa vella parlés amb el vent i s'entenguessin, els dos udolant. Al vent de l'hivern jo li dic Grusha.

Més d'un cop vaig sortir de matinada amb la manta, saltant per la finestra, i em vaig estirar amb ella per donar-li escalfor. La Naszka m'ho agraiïa remenant la cua i llepant-me. Ens despertava la primera llum del dia i jo havia de tornar a corre-cuita cap a la meva cambra. Els meus germans tremolaven tots recargolats per culpa de la finestra que jo havia deixat oberta.

Quan en Vitenka, el nostre pare, entrava per fer-nos un cop d'ull abans d'engegar el tot terreny per anar-se'n a treballar, la finestra ja estava ben tancada. L'Alina, que encara feia la pipa, dormia abraçada a en Kiryl, i jo m'estirava al seu costat

i fingia que dormia. M'agradava veure la figura gran d'en Vitenka, amb el seu bigoti llarg, entre les ombres de les meves pestanyes mig closes. Alguna vegada em deia:

—Sé que estàs desperta.

I a tots dos ens agafava per riure.

Quan se n'anava, jo guaitava per la finestra però ja no hi havia cap rastre de la Naszka. Només el baf del meu alè al vidre i en Grusha rugint. A fora, el blanc enlluernava.

© del text: Mónica Rodríguez Suárez, 2018

© de la traducció: Tina Vallès López, 2018

© de les il·lustracions: Zuzanna Celej, 2018

© d'aquesta edició: Pagès Editors, SL, 2018

C/ Sant Salvador, 8 - 25005 Lleida

editorial@pageseditors.cat

www.pageseditors.cat

Primera edició: abril de 2018

ISBN: 978-84-9975-xxx-x

DL L xxx-2018

Impress a Arts Gràfiques Bobalà, SL

www.bobala.cat

◀ imprès a **lleida** ▶

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.